

De Profeet en de Leeuw.

(Bij de plaat.)

Overwaard meer gekend te worden dan het bij velen is, noemen we het verhaal der gebeurtenis, op zoo meesterlijke wijs hiernevens door de kunst weergegeven.

We zijn in den jare 975 vóór Christus. Over de tien stammen Israëls, die zich van David hebben afgescheurd, is Jerobeam tot koning gekozen.

Staatkunde drijft hem, voor den dienst van Jehovah den beeldendienst der gouden kalveren in de plaats te stellen; een daad, die den ondergang van zijn huis, en straks van zijn volk na zich slepen zou. Doch terwijl Jerobeam het afgodisch altaar te Bethel inwijdt, verschijnt plotseling een man Gods uit Juda en kondigt het oordeel aan, dat na eeuwen door een zoon van David over de nu begonnen afgoderij zal worden voltrokken. Een wonderteeken bevestigt al aanstonds zijn woorden.

Vertoornd over de uitgeroepen woorden van den profeet, strekt Jerobeam de hand uit tegen den man Gods. Doch die hand verlamt! De koning moet zijn onmacht erkennen, en door den profeet genezing voor zich afbidden. En als die verkregen is, noodt hij, wellicht ook weder niet zonder berekening, den profeet bij zich, om te eten en een geschenk te ontvangen. Doch de ziener weigert, want God heeft hem verboden, in dit afgodische land iets te eten of te drinken. Ook mag hij niet langs denzelfden weg als eerst terugkeeren. De profeet gaat weg. Hij heeft de boodschap gebracht, en is Gods gebod gehoorzaam gebleven.

Maar nu komt een nieuwe verzoeking. Niet van een goddeloozen koning, doch van een profeet.

Een oud profeet, te Bethel woonachtig, verneemt van zijn zonen, wat geschied is, reist hem achterna, en noodigt hem uit, met hem terug te gaan, en zich te verkwikken. Doch de ander weigert, als vroeger; zich be-roepend op het strikt bevel des Heeren. De oude profeet beweert echter, dat zijn uitnoodiging geschiedt op last eens engels. En nu geeft de ziener toe. Doch terwijl hij te Bethel aan den disch zit, wordt zijn gastheer, tot eigen beschaming, door het Woord des Heeren gedrongen, den gast het oordeel Gods aan te zeggen, wyl hij zich niet aan Gods bevel gehouden had.

De profeet uit Juda aanvaardt nu de reis terug naar zijn land, doch onderweg ontmoet hem een leeuw, die hem doodt, maar niet verslindt, en ook den ezel geen letsel doet. Het roofdier blijft staan bij lijk en lastdier.

Vorbijgangers, die het vreemde schouwspel zien, brengen het bericht te Bethel. De oude profeet, alles begrijpend, haast zich nu naar de plek, en vindt er wat hem beschreven was. Hij neemt het doode lichaam op, en begraaft het onder rouwbedrijf nabij Bethel. Ten slotte beveelt hij zijn zonen, hem na zijn dood in het graf des profeten uit Juda te leggen, en herhaalt de profetie van het oordeel, door dezen laatste voor de ooren des konings gesproken.

Dat is het aangrijpend verhaal van den Profeet en den Leeuw, dat oppervlakkig beschouwd raadselachtig klinkt. Het wijst ons op een koning, die zich ten slotte niet be-

keert van zijn dwaasheid; op een profeet, die zich niet aan zijn zending houdt, en op een anderen profeet, blijkbaar verachtend in de vreeze Gods.

Beide profeten hebben schuld, doch die uit Juda de meeste. Vandaar ook zijn zwaardere straf. God had tot hem gesproken; hij had in 's Heeren naam een wonder verricht; een streng verbod had hij van den Heer ontvangen, en toch overtrad hij dit, louter op het verzoek van een onbekende, alsof God Zijn bevel zou veranderd hebben! Daarom trof hem zulk een oordeel. Ook tot een waar-schuwend voorbeeld. Ware dit niet geschied, Jerobeam kon er een voorwendsel in gevonden hebben, dat men het met Jehovah's dienst niet zoo nauw had te nemen. — Wat den tweeden betreft, hij werd gedwongen, zijn eigen onwaarheid uit te spreken, en het verwijt te dragen, tot den dood des anderen te hebben meegewerkt, al werd hem geestelijk het gebeurde tot een zegen. God had hem, die in Bethel woonde, — waarom woonde hij dáár, waar de beeldendienst werd gepleegd? — niet gebruikt, om tegen het altaar te getuigen. Een profeet uit Juda moest komen. Maar nu spreekt de ontrouwe profeet het vrijmoedig uit tot zijn zonen, — die eerst er bij geweest waren, toen Jerobeam rookte op het altaar! — dat de man Gods uit Juda in den naam des Heeren gesproken had tegen Jerobeams altaar, en dat alles geschied zou, wat hij gezegd had.

Het verhaal herinnert ons Luthers woord: „Als men het gebod Gods heeft, moet men niet veel verder vragen." Is de weg door het Woord des Heeren ons voorgeschreven, dan dient die eenvoudig en getrouw bewandeld, ook al zou, gelijk helaas bij Jerobeam, wat in dien weg verricht wordt, schijnbaar zijn doel missen. Wie zich houdt aan dat Woord, gaat zeker.

Tevens blijkt, hoe gevaarlijk het is, zich, wat den weg en de roeping betreft, te laten leiden door de meeningen van menschen, al beweren ze ook van God gezonden te zijn. Paulus heeft gezegd: „Al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel, u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt." (Gal. I : 8.) Al deed iemand zich nóg zoo vroom voor, al zou hij een engel zijn, nooit hebben wij te luisteren, als ons door den zoodanige iets wordt gezegd, dat in strijd is met Gods Woord. Want God kan niet met Zichzelf in tegenspraak zijn. Hij kon niet tegen den man Gods uit Juda Zelf zeggen, dat hij niet moet eten onderweg, om dan weer door een engel aan den profeet uit Bethel een tegenovergestelde boodschap te geven. Dit had de ziener moeten bedenken. — Er zijn ook in onzen tijd velen, die, onder een vroom voorwendsel, hen, die Gods wil wenschen te doen, trachten te misleiden. Nog altijd gaan er vele verleidende geesten uit. Tegen hun getuigenis hebben wij steeds het Woord Gods te stellen, dat hen kan overtuigen, en ons behoeden voor afdwalen en zondigen.

God wil, dat we Zijne geboden volbrengen; en de Schrift zegt: „Zijne geboden zijn niet zwaar."

Doch, wie is tot al deze dingen bekwaam? Uit zichzelf niemand. Maar die het gebod gaf, is „Israels God, die krachten geeft."

A. J. H.

